

Sygn. akt II Cz 1719/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Mariola Wojtkiewicz (spr.)

Sędziowie: SO Wiesława Buczek - Markowska

SO Małgorzata Grzesik

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

z udziałem A. I.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu

na skutek zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 14 sierpnia 2013 r. Sygn. akt I Ns 866/13

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

SSO Małgorzata Grzesik SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Wiesława Buczek - Markowska

Sygn. akt II Cz 1719/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 14 sierpnia 2013 r. Przewodniczący Sądu Rejonowego w Gryfinie Wydziału I Cywilnego zwrócił wniosek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu.

W uzasadnieniu Przewodniczący wskazał, iż w dniu 26 lipca 2013 roku wnioskodawczyni (...) Sp. z o.o. w P., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyła wniosek o stwierdzenie o zasiedzenia służebności przesyłu. Podkreślił, iż stosownie do treści art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych niniejszy wniosek podlega stałej opłacie w kwocie 200 zł. Złożony w niniejszej sprawie wniosek nie został należycie opłacony (uiszczono opłatę w kwocie 40 zł). Zgodnie z art. 130² § 1 k.p.c. pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, które nie zostało należycie opłacone, przewodniczący zwraca bez wezwania o uiszczenie opłaty, jeżeli pismo podlega opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. Z uwagi na to, iż wnioskodawczyni reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie opłaciła należycie wniosku złożonego w niniejszej sprawie, zdaniem Przewodniczącego należało zwrot.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wywiódł pełnomocnik powódki zaskarżając je w całości, zaskarżonemu zarządzeniu zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1) art. 130² § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że wniosek z dnia 19 lipca 2013 r. wniesiony przez zawodowego pełnomocnika reprezentującego wnioskodawczynię, nie został należycie opłacony i jako taki podlega zwrotowi, podczas gdy na gruncie stanu faktycznego niniejszej sprawy przesłanka ta nie zaistniała;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

2) art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że od wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu pobiera się opłatę stałą w kwocie 200 zł;

3) art. 23 pkt 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niezastosowanie jako podstawy określenia opłaty sądowej od pisma inicjującego niniejsze postępowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zarządzenia.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż służebność przesyłu jest trzecią kategorią służebności - obok służebności gruntowych osobistych – funkcjonujących aktualnie w Kodeksie cywilnym, a zatem nie powinny budzić wątpliwości zasady ustalania opłaty od wniosku inicjującego postępowanie w tym przedmiocie, na tle regulacji ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Skarżący podkreślił, iż w świetle wyżej podniesionej argumentacji, treść art. 39 ust. 1 uksc nie może mieć zastosowania do ustalania opłaty właściwej dla wniosku w przedmiocie stwierdzenia zasiedzenia służebności przesyłu - skoro jest to wyraźnie inny, różny i odrębny od służebności gruntowej rodzaj ograniczonego prawa rzeczowego – a w ww. przepisie ustawodawca wymienia jedynie postępowanie w przedmiocie nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie. Wobec powyższego zdaniem skarżącego oczywistym staje się to, że do wniosku o stwierdzenia nabycia służebności przesyłu w drodze zasiedzenia zastosowanie ma wyłącznie zasada ogólna wynikająca z art. 23 pkt 1 uksc, co w praktyce oznacza konieczność uiszczenia opłaty sądowej od takiego wniosku w wysokości 40zł. Skarżący podkreślił, iż podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 czerwca 2010 r. (V CZ 38/10, LEX nr 694014) wydanym na gruncie sprawy o ustanowienie służebności przesyłu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się uzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 130² § 1 k.p.c. Pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, które nie zostało należycie opłacone, przewodniczący zwraca bez wezwania o uiszczenie opłaty, jeżeli pismo podlega opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu.

Wnioskodawca uiszczył tytułem opłaty kwotę 40 złotych. Ustalenia zatem wymaga czy wnioskodawca wniósł opłatę we właściwej wysokości.

Zgodnie z art. 23 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych opłatę stałą w kwocie 40 złotych pobiera się od wniosku o wszczęcie postępowania nieprocesowego lub samodzielnej jego części, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

W myśl zaś z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych opłatę stałą w kwocie 200 złotych pobiera się od wniosku o:

- 1) ustanowienie drogi koniecznej;
- 2) rozgraniczenie nieruchomości;
- 3) stwierdzenie nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie.

Zdaniem Sądu Okręgowego wbrew ocenie dokonanej przez Sąd Rejonowy, stwierdzenie nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie nie będzie podlegało opłacie wskazanej w wyżej przytoczonym przepisie, jako przepisie szczególnym do art. 23.

Rację bowiem należy przyznać skarżącemu, iż służebność przesyłu jest odrębnym od służebności gruntowej czy osobistej ograniczonym prawem rzeczowym.

Nadto jak wynika z orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2010 r. sygn. akt V CZ 38/10 przepisy ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (w skrócie u.k.s.c.) powinny być wykładane ściśle, a stosowanie w drodze analogii lub odpowiednio określonego przepisu do niewskazanego w nim stanu faktycznego czy prawnego powinno być zupełnie wyjątkowe i dotyczyć tylko takich sytuacji, gdy ustawa w ogóle nie reguluje wysokości opłaty od danego pisma procesowego. W uzasadnieniu tegoż rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wyraził wązki dla niniejszej sprawy pogląd, iż z art. 23 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych od wniosku o wszczęcie postępowania nieprocesowego pobiera się opłatę stałą w kwocie 40 zł, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Przepisem szczególnym w rozumieniu art. 23 pkt 1 u.k.s.c. jest tylko inny przepis tej ustawy. Jeżeli zatem nie ma w u.k.s.c. innego przepisu określającego wysokość opłat należnych od wniosku o wszczęcie danego rodzaju sprawy w postępowaniu nieprocesowym, zastosowanie ma art. 23 pkt 1 tej ustawy, a nie inny przepis, regulujący wysokość opłat w podobnych sprawach.

Mając zatem na uwadze powyższe argumenty Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone zarządzenie, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c.

SSO Małgorzata Grzesik SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Wiesława Buczek - Markowska

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)